

Entrevista Elena Anaya Interpreta una metgessa que viu a Sant Sebastià a 'Rifkin's Festival', la darrera pel·lícula de Woody Allen, estrenada ahir als cinemes

“Jo vaig conèixer un Woody Allen que era feliç”

Bernat Salvà
BARCELONA

Elena Anaya (Palència, 1975) no només no s'ho va pensar dues vegades quan Woody Allen li va oferir un dels papers principals de *Rifkin's Festival*: va rebre la notícia com si li hagués tocat la loteria. L'actriu d'*Habitación en Roma* i *La piel que habito* interpreta una metgessa que viu a Sant Sebastià i sedueix el personatge de Wallace Shawn, protagonista del darrer film de Woody Allen, estrenat ahir.

'Rifkin's Festival' és una pel·lícula més pessimista que altres de Woody Allen. Creu que reflecteix el moment vital que està passant?

No ho sé, no sé com viu ara mateix aquesta situació. Jo vaig conèixer un Woody Allen que era feliç, malgrat tot. No li importaria morir en un plató, crec que ho va esmentar en la roda de premsa. És el seu lloc, casa seva. No sé si és una pel·lícula més negativa. És cert que potser ser

Woody Allen, Wallace Shawn i Elena Anaya, durant el rodatge de 'Rifkin's Festival' ■ THE MEDIAPRO STUDIO - QUIM VIVES

trapella i fer humor com ha fet altres vegades ara és difícil, amb tanta gent que l'hi té jurada. Potser l'he notat melancòlic, però això no té a veure només amb el que està passant, té a veure amb el fet de fer-se gran. A mi em passa, amb 45 anys, imagina't ell amb 85 anys.

Com va anar la seva elecció per a aquesta pel·lícula?

Em van arribar trucades dels meus agents a Los Angeles i Madrid a veure si voldria treballar amb Woody Allen. Jo estava a Barcelona rodant i em va semblar que s'havien equivocat, però em van dir que no, que Woo-

dy em volia oferir un personatge principal en la seva pel·lícula. Vaig sentir un calfred tremend per tot el cos, em vaig posar molt nerviosa. No entenia gaire bé la pregunta de si treballaria amb ell, i jo vaig dir que sí. No soc una experta, però fins on sé, el seu cas va ser estudiat, jutjat i

desestimat, en dues ocasions, i jo vull creure en la justícia. Vaig llegir el guió, em va agradar molt, Woody em va enviar una nota molt amable i vaig acceptar fer la pel·lícula, sabent que era un sí que portaria conseqüències en algun moment. Però bé, és com si t'agrada navegar i pot bufar qualsevol vent. Per què no has de sortir al mar, si es donen les circumstàncies per fer-ho?

Ha notat conseqüències, més d'un any després del rodatge?

No, he seguit rebent ofertes. A l'octubre vaig acceptar fer una primera pel·lícula d'un director novell, però es va retardar i quan feia una setmana i mitja que rodàvem va esclatar la pandèmia i ens van enviar a casa.

Com és Woody Allen?

És com si no hagués passat el temps. Té alguna cosa en el seu aspecte, sembla que vesteixi sempre igual, amb aquestes ulleres, que et fa exclamar: "Déu meu, però si és Woody Allen!" De vegades havia de trencar aquest mite i no deixar-me distreure per la impressió que m'estava provocant tenir-lo tan a prop. No li agrada gaire conversar, va directe a la feina, cosa que està molt bé. Després té un sentit de l'humor, una agilitat mental, una intel·ligència, un cinisme i una visió de la vida des d'un lloc tan privilegiat que és una benedicció sentir-lo i tenir-lo al costat.

Críticateatre

Jordi Bordes

Un sacrificat cant al nou públic, però sense ell

Decameró

Coordinació: Albert Arribas
Dijous, 1 d'octubre (fins al 25),
a la Sala Petita

Construir-se una sofisticada torre d'ivori no fa més atractiu un muntatge al públic a qui vol revolucionar. *Decameró* és un homenatge a Pasolini que volia fer reflexionar els intel·lectuals, però sobretot les persones que en quedaven al marge: que desenvolupessin un esperit crític. Com el desaparegut Quino, Pasolini qüestionava el poder. L'italià, heterodox, escopia contradiccions i amargava tot-hom. La proposta que

obre el curs al TNC, en realitat, no resol l'accés del teatre als ciutadans que transiten al metro. En fan un cant ben intencionat però sabent del cert que no hi accediran.

L'aventura del TNC d'encarregar 10 textos per fer 10 monòlegs diferents, per força, havia de ser un mostrar molt ampli, heterogeni. Tot i que el punt de partida fos Pasolini i la revisió que ell va fer del *Decameró* de Boccaccio, encarregar textos (i no fer-ne dramàtica) convida al fet que tothom campi per lliure. La varietat que es demana a platea sí que s'aconsegueix a escena, això sí... *Decame-*

ró té un aire de càpsules situades en un espai amb gran capacitat tècnica. La radicalitat de Pasolini porta a la buidor escènica, infal·lable si es té un bon joc de llums, *attrezzo* i vestuari, com és el cas. La peça aclapara l'espectador perquè cada autoria (i direcció i interpretació) rema cap al seu costat. L'ordre que ha propiciat Albert Arribas es converteix en una mena de diàleg de maneres de mirar un món més aviat injust, cruel i desmemoriat. Que aspira a sobreviure, malgrat tot.

Si Davide Carnevali exposa l'evident en l'arrencada, Najat El Hachmi en fa

Melcior Casals, en el monòleg 'Poesia per l'Zlatan (Manifest per un nou teatre)', de Davide Carnevali ■ MAY ZIRCUS / TNC

una altra dolorosa proclama: Catalunya no "acull", sinó que amb prou feines "recull". Cristina Morales tensa les contradiccions amb una mosso d'esquadra que parla en castellà amb una *boutade* que deixa clars els privilegis d'aparcar on vulguin dels de la Brimo i la seva característica de bavejar, quan reparteixen llenya.

Més eteris són Perejaume, Narcís Comadira i Marín-Dòmine. I llunàtic Novarina amb un excels Oriol Genís. Una carta de formatges variada, sí, però que obvia l'objectiu de trobar el nou públic que volia sacsejar Pasolini. ■